

не ми її. Стережись, щоб вона тобі не перепинила дороги до царства небесного. Сатана зна чим підштрикнути; моли ся Богу, читай: »Ізбави нас од лукавого«, то усе гаразд буде.

Аж ось за отцевські і материнські молитви, дав їм Бог і донечку. Тай радіж були обое, і Наум і Настя; такн з рук її не спускали. Колиж було куди дитина побіжить, чи до сусідів, чи на вулицю, то вже котре небудь, або батько, або мати, так слідком за нею і ходють. Тай що то за дитина була! Ще маленьке, а знала і Отче-наш, і Богородицю, і Святий Боже, і половину Вірую. А тільки було зачус дзвін, то вже її заграєть ся, її засидить ся дома і каже: »Мамо! піду до церкви, бач дзвонять; гришка не йти; тату, дай пажок (гриш) на свічечку, а другий старцю божому подати«. І в церкві вже її запустє і її до кого не заговорить, та все молить ся і поклонн бс.

От і виросла їм на втіху. Та щож то за дівка була! Висока, прямиєнька як стрілочка, чернявенька, очіці як тернові ягідки, бровоньки як на шпурочку, личком червона, як панська рожа, що у саду цвите, носочок так собі прямиєнький з горбочком, а губоньки як цвіточки розцвітають і меж ними зубоньки, жарнівки, як одна, на шточці напизані (населені). Коли було заговорить, то усе так звичайно (чемно), розумно, так непаче сонілка заграє стиха, що тільки її слухав; а як уєміхнєть ся та очіцями поведе, а сама зачервонієть ся, так от непаче шовковою хусткою обітьє смажній (горячі) уста. Коси у неї як емоль чорні та довгі-довгі, аж за коліно; у празник, або хоч і в неділеньку, так гарно їх повбіра, дрібушечка (кісочка, дрібно плетена коса) за дрібушечку, та все сама собі запліта; та як покладе їх на голову, поверх скіндячок (стяжка, політичка) вінком, то завітча квітками, кінці у ленти аж геть порозпуска; усі груди так і обпизані добрим намп-